

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φθάνουμε εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ Σουσά, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, καὶ ἂν κανεὶς φυλάττει ἐκεῖ, τὸ ἴδιο πάλι, κάτω καὶ αὐτόν· πέρνουμε ἔπειτα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν κάσα καὶ γυρίζουμε πίσω εἰς τὸ σπίτι μας. Τὸ πρωί, πρὶν ὁ κόσμος νοιώσῃ τὴ δουλειά, τὸ κόβουμε λάσπη καὶ ἀφίνομε τὴν ἀστυνομία καὶ τὸν κόσμο εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— ὦρα καλή! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ ἐπιχειρήσῃς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν, νὰ ἐπιχειρήσῃ· μὰ ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας, ἐνῶ ἐμεῖς γλεντᾶμε μὲ τὸν παρὰ τοῦ τραπεζίτη, ὁ Μοῦλ ἢ κανένας ἄλλος, νὰ τον καὶ μᾶς συλλαμβάνει καὶ μᾶς κουβαλεῖ εἰς τὴν ἀστυνομία.

— Πῶς! εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀστεΐζεσαι; καὶ πῶς θέλεις;...

— Εἶπα δύο ἡμέρας, διέκοψεν ὁ Λουβέν, εἶπα πολλάς· εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἔπρεπε νὰ εἶπω καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο!

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλος πῶς ἡ ἀστυνομία θὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη μας; διατί νὰ μᾶς συλλάβῃ τόσο εὐκόλως.

— ὦ νεότης, νεότης! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν, πόσο ὠραία ποὺ εἶσαι, μὰ πόσο ἀσυλόγηστη. Διατί; ἀνεψιέ μου... Διότι ἡ ἀστυνομία θὰ ἰδῇ ἀμέσως ἀπὸ ποῦ ἐμβήκαν οἱ κλέπται. Ἀπ' ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα φαίνεται. Ποῖος κατοικοῦσε ἐδῶ καὶ ἔφυγε. Κᾶποιος Κροασιλιᾶ... ψεύτικο ὄνομα!... μὲ τὸν ἀνεψιό του... κοροϊδίαις! Τρέχουν ἀμέσως καὶ ποῦ νὰ γλυτώσουμε!

— Διάβολε!... Ἄλλα τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, τί μέσον εὐρίσκες λοιπόν;

— Αἶ! τὸ μέσο ποῦ σοῦ ἔλεγα καὶ σὺ ἐγελοῦσες χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃς.

— Τὸ παροχτευτικόν;

— Βεβαιότατα. Ἦμουν εἴκοσι δύο χρόνων· ποῦ τὸ 'βρήκα καὶ τὸ καυχίεμαι. Μὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ἐσεῖς ποῦ ἔχετε ζεστὸ αἷμα, θέλετε καὶ καλὰ νὰ ἐνεργήτε γρήγορα· ἐμβαίνουμε, σκοτόνουμε, κλέπτουμε καὶ ἀδιάφορο πῶς θὰ γλυτώσουμε! Ἐγὼ ὅμως φροντίζω καὶ διὰ τὰ ὑστερινά, ὥστε νὰ μὴ μᾶς νοιώσουν. Ἐκατάλαβες;

— Ὁ Λαυρέντιος μόλις ἠδύνατο νὰ συγκατηθῇ· ἡ καρδιά αὐτοῦ ἔπαλλεν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀποτροφῆς.

— Ἀ! δὲ! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, δὲν γελᾷς πλέον· ἀρχίζεις νὰ μὲ πέρνεις στὰ σπουδαῖα... Ὅπως λοιπόν σοῦ ἔλεγα, ἡ ἰδέα αὕτη μοῦ ἦλθεν ὅταν ἤμουν εἴκοσι δύο χρόνων, εἰς Νίμ, ὅπου ἤμουν ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν ποῦ μὲ ἔβαλαν διὰ μία νεανικὴ παρεκτροπή. Εἶχα 'λίγα σολδία' στὴν τσέπη καὶ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ ταῖς ταυρομαχίαις ποῦ ἔκαμναν κατὰ μίμησιν τῶν Ἰσπανῶν. Ἐμβαίνω καὶ βλέπω καὶ παληκαράδες ταυρομάχους καὶ ἱππότες νὰ ἐρεθίζουν μὲ κάθε τρόπο τὸν ταῦρο. Τὸ ζῶον θυμῶναι καὶ ὀρμᾷ καταπάνου εἰς ἐκεῖνον ποῦ 'βρίσκει ἐμπρός του' μὰ αὐτὸς τοῦ παρουσιάζει ἕνα κόκκινο

πανὶ καὶ ἀμέσως κράχ! στρέφει, σηκώνει τὸ πανὶ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου... Μακρύτερα, γίνεται τὸ ἴδιο, καὶ πάντοτε ὁ ἀνόητος ταῦρος τὸ πανὶ ἀρπάζει καὶ ὄχι τὸν ἄνθρωπο... Ἐξαφνα εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Νὰ τί μοῦ χρειάζεται! Διάβολε!...» Πόσαις φορὰς ἔπειτα ἐπαρουσίασα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἀστυνομία τὸ κόκκινο πανὶ καὶ πάντοτε ἐγλύτωσα. Καμμία φορὰ τὸ ἀρπάζει ἡ κυρὰ ἀστυνομία, τὸ σφίγγει καὶ τὸ ξεσχίζει τὸ κακόμοιρο σὲ χίλια κομμάτια... Ἐγὼ λαβαίνω καιρὸ καὶ τὸ κόβω λάσπη, καὶ ἂν κατὰ τύχην ξαναέλθω, γελῶ!

— Ναί, καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν προσπεποιημένως, πολὺ διασκεδαστικὸν εἶνε αὐτό· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν μας ποῖον εἶνε τὸ παροχτευτικόν σου, τὸ ἐρυθρόν πανί σου;

— Ποῖον;... ἀλλὰ τὸ 'βρήκα' εἶνε ὁ Ἐμερὺ Σουσά.

— Ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου;

— Βέβαια. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε διεφθαρμένος, ἔχει καὶ μία ἐρωμένη ποῦ τοῦ τὰ τραγανίζει καλὰ, εἶνε γεμάτος χρέη. Δέκα φορὰς ὁ πατέρας του ἐπλήρωσε χρέη, μὰ αὐτὸς δὲν ἀκούει καὶ ὁ γέρος τοῦ ἔτριξε τὰ 'δόντια' ἢ μαμὰ παρακαλεῖ διὰ τὸ παιδί της καὶ ἡ ἀδελφοῦλά του κλαίει... Μὲ αὕτη τὴν κατάστασιν ὅλα θὰ τὰ κατωρῶσαμε· αὕτη εἶνε ἰδική μου φροντίδα. Ἡ Μαριέττα παρομοιάζει αὐτὸν τὸν Ἐμερὺ μὲ τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— Λαυρέντιον Δαλισιέ... Ποῖος εἶνε αὐτός;

— Εἶνε... μία μοσχομάγκα... ἔγεινε ἀρκετὸς κρότος δι' αὐτόν. Τέλος πάντων ἂν ὁ Ἐμερὺ δὲν φιλιωθῇ μὲ τὸν πατέρα του πρὶν ἔλθῃ ἡ τριάντα Ἰουνίου, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ρίψῃ εἰς τὴν ράχι του κάθε πράξι καὶ κάθε ἐγκλημα.

— Ἐλα δά! εἶνε γελοῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ τὸν στείλλω εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κακουργιοδικείου εἰς τὴν ἐρχομένη σύνοδο.

— Εἶνε ἀδύνατον! Παραδέχομαι ὅτι ὁ Ἐμερὺ ἀποπειράται νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του.

— Καλὰ! λοιπὸν ἐμβαίνει εἰς τὸ σπίτι ἡ, ἀφοῦ ἔχει ἐλευθερίαν εἰσοδοῦ, κρύβεται μέσα καὶ περιμένει τὴν κατάλληλην στιγμή. Τὰ μεσάνυκτα ἡ τὴν μία, ποῦ ὅλοι κοιμούνται, βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του...

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν φθάνει εἰς τὸ γραφεῖον, διότι ὑπνέρτης τις τὸν ἠννόησε καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ.

— Νὰ φύγῃ; καθόλου, εἶπεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀπόφασίν του· πρέπει νὰ πάρῃ τὰ χρήματα μὲ κάθε τρόπο, ἀλλέως εἶνε χαμένος. Διώχνει τὸν ὑπνέρτην, αὐτὸς ἀντιστέκεται, θέλει νὰ φωνάξῃ... καὶ βλὶν! βλάν! δύο μαχαιριαὶς καὶ τὸν ξεκάνει.

— Καὶ ἂν εἶνε ὁ πατήρ του;

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι θὰ τὸν κληρονομήσῃ.

— ὦ! εἶνε τερατῶδες! εἶνε ἀπίθανον! Πατροκτόνος!...

— Καὶ λοιπόν, τί μὲ τοῦτο;

— Οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσῃ ἡ δικαιοσύνη.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Λουβέν μετὰ πεποιθήσεως. Ἐκαμὰ ἐγὼ τὴν δικαιοσύνην πέρυσι νὰ πιστεύσῃ πῶς ἕνας ἦτοιν μὴ τροκτόνος εἰς μίαν ὑπόθεσιν 'σὰν κι' αὕτη.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ε'

Ἡ φίλια τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Λέσχη τῶν 'Αρικό' ἦτο ἀνάστατος.

Πάντες ἐσχολιάζον τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξίμου καὶ, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν, οὐδεὶς εὕρισκεν αὐτὴν ἀδικον.

Ὁ κύριος Δουβουᾶ περιήρχετο ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον ἀνθρώπων, ἐξηγῶν τὴν ἐν τῇ ὑποθέσει παρέμβασίν του καὶ εὐρίσκων ἀξίαν ἐπαίνου τὴν ἐν τῇ ἀνακρίσει συμμετοχὴν του. Ἐκαστος τὸν ἤκουε λίαν προσεκτικῶς καὶ ἅπαντες εὕρισκον πολὺ ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἀλλά, ἔλεγον, ὁ δὲ Βονεῖλ μᾶς τὸν ἐπαρουσίασεν.

— Ποῦ τὸν ἤρην! ἔλεγεν ἄλλος.

— Ἀγνωστον, προσέθετο τρίτος.

— Ἡ σύστασις τοῦ δὲ Βονεῖλ μᾶς ἐφαίνετο ἀποχρῶσα.

— Βεβαίως.

— Βεβαιότατα.

— Ἀπατάται τις τόσο εὐκόλως.

— Πρὸ πάντων ὅταν τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα συνιστοῦν τὸ πρόσωπον.

— Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶχε πολὺ καλοὺς τρόπους ὁ νέος αὐτός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λέσχην ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ἐμάθατε τὰ νέα; τὸν ἠρώτησαν πανταχόθεν.

— Ποῖα νέα;

— Τί, ἀγνοεῖτε;

— Ὅπως διόλου. Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν σεῖς σήμερον;

— Δὲν ἐμάθατε ὅτι ὁ Μαξίμος συνελήφθη;

— Ὁ Μαξίμος συνελήφθη!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Δουβουᾶ, διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστήνου κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Παρεφρονήσατε; ἀπεκρίθη ὁ δὲ Βονεῖλ ἐλαφρῶς ἀνασκιρτήσας.

— Μάλιστα, μάλιστα, συνελήφθη πρὸ τινων ὥρων.

— Τί σχέσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς συλήψεως αὐτῆς καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ;

— Σχέσις ἄμεσος· ὁ φίλος σας κατηγορεῖται ὡς δολοφονήσας τὸν κόμητα.

Ὁ δὲ Βονεῖλ καὶ πάλιν ἀνεσκήρτησεν :

— Εἶνε ἀδύνατον, εἶπε σθεναρῶς.

— Καὶ ὁμως ἔχει οὕτω.

— Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς θέλετε νὰ ἐπράξεν ὁ Μάξιμος αὐτὸ τὸ κακούργημα ;

— Ἀγνοοῦμεν· τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ὅτι κατηγορεῖται καὶ ὅτι τὰ κατ' αὐτοῦ τεκμήρια εἶνε σπουδαῖα.

— Μὲ τρομάζετε ! Καὶ λέγετε ὅτι συνελήφθη ;

— Μάλιστα· αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶνε εἰς τὸ κρατητήριον τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας.

— Λοιπὸν, θὰ ἴδω αὐρίον τί μέλλω νὰ πράξω.

Ἡ συνομιλία ἐπὶ πολὺ ἔτι ἐξηκολούθησεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ὁ μαρκήσιος ἐφάνετο σφόδρα κατατεθλιμμένος ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ συμβάντι τοῦ φίλου του Μαξίμου. Εἰ καὶ βεβαίων ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦνε ἔνοχος, ἐσκέπτετο ὁμως ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύλληψίν του ἄνευ σπουδαίων λόγων. Ὅθεν οὐδεὶς ἐξεπλάγη, ἐπειδὴ ὁ δὲ Βονεῖλ ἐφάνετο ἀφηρημένος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ πάντες εὗρισκον φυσικωτάτην τὴν συγκίνησιν τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ εἰδήσει.

Ὁ Κάρολος, τῷ ὄντι, ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὲρ τὸ δέον νευρικός, τεταραγμένος καὶ ἐπαιζεν, ἀλλαχοῦ ἔχων τὸν νοῦν του· ἔμεινεν ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν Λέσχην ἀναχωρήσας πρῶτος πάντων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ ὁμιλία ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μαξίμου ἐπανελήφθη ζωηροτέρα.

— Ὁ καυμένος ὁ μαρκήσιος !

— Βεβαίως εἶνε πολὺ δυσάρεστον καὶ εἰς αὐτόν.

— Παρατηρήσατε τὴν ταραχὴν του ;

— Μάλιστα· καὶ ὁμως προσεπάθει νὰ τὴν κρύψῃ.

— Τί θέλετε ; εἶνε πολὺ λυπηρὸν δι' αὐτόν !

— Ὁ καυμένος ὁ μαρκήσιος !

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀφῆκεν ἐν σπουδῇ τὴν Λέσχην τῶν « Ἀριό », ἐνθα διετέλει ἐν στενοχωρίᾳ. Τῷ ἐφάνετο ὅτι θ' ἀνέπνεε κάλλιον ἐκτὸς τῆς Λέσχης, τὴν κλίμακα τῆς ὁποίας τρέχων κατήλθεν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀργά· τί ἔμελλε νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός ; Νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του ; Οὔτε τὸ ἐσυλλογίσθη.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἀπεφάσισεν αἰφνης καὶ διηυθύνθη εἰς τὰ βουλευτάρια, ὅπου ὑπῆρχεν ἀκόμη κόσμος πολὺς.

Ὁ Κάρολος ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μελοδράματος, ὅπερ ὑπερέβη, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἔστη ἐκεῖ δισταζὼν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μέχρι τῆς ὁδοῦ Δρουῶ, ἐντεῦθεν δὲ μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Γράνζ-Μπατελιέρ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε στιγμάς τινὰς εἰς τὴν θύραν ζυθοπωλείου, εἰς ὃ κατόπιν εἰσῆλθε καὶ διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος ὅλην τὴν αἰθουσαν, ἕως

οὐ ἐκάθισε παρὰ τινι μικρᾷ τραπέζῃ, εἰς ἣν καὶ ἄλλος τις ἐκάθητο, ὁ ὁποῖος ἄμα εἶδε τὸν μαρκήσιον καθίσαντα παρ' αὐτῷ, τὸν ἠρώτησε ταχέως :

— Λοιπὸν ;

— Τὰ πάντα βαίνουνσι κατ' εὐχὴν !

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Τότε οἱ δύο ἄνδρες ἐπλησίασαν ἀλλήλους καὶ ζωηρὰ συνομιλία διεξήχθη χαμηλοφώνως μετὰ τῶν. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ὁ μαρκήσιος ἐγερθεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τὴν ἐσφιγξεν οἰκείως καὶ τῷ εἶπε :

— Πρὸ πάντων ἀκολουθήσατε ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας μου, ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν, τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσητε ἀπέναντι τῶν δύο γυναικῶν.

Μεθ' ὃ ὁ ἀξιότιμος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἀφῆκε τὸ ζυθοπωλεῖον.

Ὁ ἄγνωστος τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις οὐ ἐξηφανίσθη, εἶτα ἐξήγαγε πίπαν ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἤναψε σιγάρον καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ ἐν πάσῃ ἀνέσει, συλλογίζομενος τὸν Κάρολον, ὃν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπεκάλει ἐν τῷ νῷ ἡλίθιον.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ μαρκήσιος ἐπορεύθη εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν τῶν Μπατινιόλ, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἔστη φρίττων. Ἐμελλε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν Μαριὼν τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸ διάβημα τοῦτο τῷ ἦτο λίαν δυσάρεστον. Ἐπρεπεν ὁμως νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν· ὁ μαρκήσιος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἰδοῦσα τὸν φίλον τοῦ υἱοῦ της ἡ ὠραία Μαριὼν τῷ ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπε :

— Λοιπὸν, τί κάμνει ὁ Μάξιμος ;

— Σὰς φέρω εἰδήσεις του.

— Θεέ μου ! μήπως εἶνε ἄρρωστος ;

— Ὅχι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί ;

— Ὁ Κάρολος διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ἐχῶ ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα, ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ· ἄς εἰσέλθωμεν λοιπὸν, ἐὰν θέλετε, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαξίμου.

Ἡ Νίνα, λίαν τεταραγμένη διὰ τοὺς τρόπους τοῦ μαρκησίου καὶ τὰς διαφορὰς ἀπαντήσεις του, ἔσπευσε νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ φίλου του, μόλις δ' ἐκάθισε, τὸν ἠρώτησε πυρετωδῶς :

— Συνέβη τίποτε εἰς τὸν Μάξιμον ; νὰ μοῦ τὰ εἰπῇτε ὅλα χωρὶς περιστροφάς. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα· τρέχει κανένα κίνδυνον ;

— Ὅχι· εἰς τὴν ὑγείαν του εἶνε πολὺ καλὰ· ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εὗρίσκεται εἰς μίαν θέσιν...

— Ἀλλὰ τελειώσατε λοιπὸν, τελειώσατε ! ἐφώνησεν ἡ Νίνα· μὲ φονεύετε τοιουτοτρόπως !

— Εὗρίσκεται... εἰς θέσιν σοβαράν, προσέθετο τέλος ὁ Κάρολος.

— Εἰς θέσιν σοβαράν !

— Μάλιστα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν στιγμήν αὐτήν, διότι ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς

ὀλίγου θὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα.

— Εἴσθε πολὺ σκληρός, κύριε, εἶπεν ἡ Νίνα, ἀφοῦ δὲν μοι λέγετε καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ τοιουτοτρόπως μὲ κάμνετε ν' ἄγνοῶ τὴν πραγματικὴν θέσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἀπαιτῶ, κύριε, νὰ ἐξηγηθῇτε.

— Λοιπὸν, κυρία μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν νὰ μαντεύσητε, θὰ σὰς τὸ εἶπω καθαρὰ· σὰς φέρω τρομερὰν εἰδήσιν.

Ἡ Νίνα ἠγέρθη.

Ὁ μαρκήσιος, πάντοτε καθημένος, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ὁ υἱός σας καὶ φίλος μου Μάξιμος συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ κακούργηματι.

— Ποτέ· εἴσθε τρελλός !

— Δὲν ἐπινόῳ, κυρία μου, ἀλλὰ σὰς λέγω τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν.

— Εἴσθε τρελλός, σὰς λέγω, ἀκριβῶς, διότι πιστεύετε εἰς αὐτὰ τὰ γεγονότα.

— Ὡ ! καὶ ἐγὼ δὲν τὰ ἐπίστευσα οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, ἐν τούτοις πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ Μάξιμος συνελήφθη, καθὼς καὶ τὰ αἰτία, διὰ τὰ ὁποῖα συνελήφθη.

— Καὶ ὁ υἱός μου διέπραξεν ἔγκλημα ;

— Μάλιστα, δολοφονίαν.

— Καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν ;

— Διὰ νὰ... κλέψῃ.

— Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, οἱ ὁποῖοι προσάπτουν τὴν κατηγορίαν αὐτὴν εἰς τὸν Μάξιμον ;

— Οὐδεὶς. Μόνη ἡ ἀστυνομία ἐνήργησεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Καὶ ποῖος ὠδήγησε τὴν ἀστυνομίαν, ποῖος τὴν ἔπεισε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ μου ;

— Ἀγνοῶ !

— Ὁ υἱός μου κλέπτης ! δολοφόνος ! Ὡ ! ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία μόνη ἐνήργησεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, πῶς κατάρθωσε νὰ τὸν πιστεύσῃ ἔνοχον ;

— Ἀφοῦ ἔμαθα τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰδήσιν, ἐσκέφθην κατὰ πρῶτον νὰ τρέξω εἰς ὑμᾶς διὰ νὰ σὰς προσφέρω τὴν υποστήριξίν μου καὶ πᾶσαν συνδρομήν.

— Εὐχαριστῶ.

— Πρὸ πάντων ἤθελα νὰ σὰς διαβεβαιώσω περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τὸν ἀτυχῆ φίλον μου καὶ νὰ σὰς εἶπω : Πιστεύω ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Μάξιμος εἶνε ἀθῶς.

— Σὰς εὐχαριστῶ. Ναί, ἔχετε δίκαιον, ὁ υἱός μου εἶνε θῦμα πλάνης ! δολοφόνος !... διὰ νὰ κλέψῃ !... ὁ Μάξιμος... δολοφόνος καὶ κλέπτης !... Ὡ ! αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι ! Ποῦ πρέπει νὰ τρέξω διὰ νὰ ζητήσω τὸ παιδί μου, κύριε μαρκήσιε, καὶ εἶπω εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβον : « Ἀπατάσθε, κύριοι· ὁ Μάξιμος εἶνε ἀθῶς· ἀποδώσατέ τον εἰς τὴν μητέρα του. »

Ἡ καλλονὴ τῆς ἡκτινοβόλει ἔτι μάλλον ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς της καὶ ὁ Κάρολος δὲν ἔπαυεν ἀποθαυμάζων τὴν ὠρα-οτάτην ταύτην γυναῖκα.

Ἀπεκρίθη λοιπὸν αὐτῇ ἡπίως καὶ σεῖων τὴν κεφαλὴν :

— Δὲν ἐνεργοῦν τοιουτοτρόπως, κυρία·

κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ ὑποταχθῇ τις εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀστυνομίας, ἀκολούθως δὲ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων.

— Καὶ ὅταν ἀκόμη προέρχονται ἐκ πλάνης;

— Καὶ ὅταν ἀκόμη ἀθῶος συλλαμβάνεται.

— Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε ἄτιμα πράγματα· δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως· καὶ μία μητέρα ἔχει πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ ὅταν ἀδίκως συλλαμβάνουν τὸ παιδί της.

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχει· ὁ δὲ Μάξιμος δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἀθῶος, ὁ ὁποῖος συνελήφθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς, καὶ νὰ βοηθήσῃ μάλιστα τὴν δικαιοσύνην ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω λοιπόν;

— Σὺς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, νὰ ἔχετε ὑπομονὴν.

— Εἰς ὅμῳς, κύριε μαρκήσιε, εἶνε εὐκολον νὰ ὁμιλῇτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ μία μητέρα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν εἰς παρομοίαν περίστασιν.

— Τὸ γνωρίζω καὶ εὐρίσκω πολὺ φυσικὴν τὴν ἀγανακτικὴν σας, τὴν λύπην σας· ἀλλ' εἰσθε γυνή, εἰσθε μήτηρ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ταράττεσθε κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσετε. Εἶμαι ἀνὴρ, κατὰ συνέπειαν δὲ ἔχω περισσοτέρην ἀπὸ ὅμῳς πείραν εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ διὰ τοῦτο εἶνε δυνατόν νὰ προστατεύσω δεόντως τὰ συμφέροντά σας. Ἀφήσατέ με λοιπόν νὰ σὺς συμβουλευσω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Πολὺ καλὰ, ἴσως ἔχετε δίκαιον καὶ σὺς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τὸ παιδί μου, τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἔχει ἀνάγκην παρηγορίας, καὶ θέλω νὰ τὸ ἴδω· αὐτὸ εἶνε δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ διαφιλονεικήσουν, νομίζω, εἰς μίαν μητέρα.

— Νομίζω καὶ ἐγώ, ὅτι καμμία δυσκολία δὲν ὑπάρχει πρὸς τοῦτο.

— Ὅα μὲ συνοδεύσετε, λοιπόν, κύριε Κάρολε, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διετάξαν τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξίμου;

— Ὅχι, τὰ πράγματα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνουν ἀμέσως· πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσι διατυπώσεις τινές, νὰ ζητηθῶσι μερικαὶ ἀδείαι. Δι' ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω ἀμέσως σήμερον μερικὰ διαβήματα. Ἔως οὗ γείνουν ταῦτα, εὐαρεστηθῆτε νὰ παραδεχθῆτε τὴν μόνην συμβουλήν, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ σὺς δώσω αὐτὴν τὴν στιγμὴν· περιμένετε τ' ἀποτελέσματα τῶν πρώτων μου ἐνεργειῶν.

— Ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό; ἀνεφώνησεν ἡ Νίνα.

— Εἶνε ἀνάγκη· εἰσθε εἰς Παρισίους καὶ ὅχι εἰς Αἴξ. Ἐδῶ ὑπάρχουν νόμοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλει ἕκαστος νὰ συμμορφῶται.

— Καὶ οἱ νόμοι αὗτοι διαχωρίζουν τὴν μητέρα ἀπὸ τὸ παιδί της;

— Σὺς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, ἀγνοεῖτε τὸν κόσμον καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσετε μερικὰ πράγματά του· ἐμπι-

στευθῆτε καθ' ὁλοκληρίαν εἰς ἐμέ· ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω μόνος· πρέπει νὰ ὑπακούετε τυφλῶς τὰς συμβουλὰς μου.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Νίνα, μὴ θελήσασα νὰ προφέρῃ ἄλλον λόγον.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἠγέρθη καὶ ταπεινότερα ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς ὠραίας Μαριών, ἣτις ἦτο καταβεβλημένη ἐκ τῆς βαθείας λύπης της, εἶπεν αὐτῇ:

— Πιστεύσατε, κυρία μου, εἰς τὴν ἐλπιερὴν ἀφοσίωσίν μου, εἶπεν· ἀπὸ τῆς παρούσης στιγμῆς ὅλαι μου αἱ στιγμαὶ θέλουν ἀφιερῶθαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας καὶ φίλου μου.

Μετὰ τοῦτο ὁ Κάρολος ἀπεσύρθη, χωρὶς νὰ φανῇ ἡ Νίνα ὅτι ἤκουσε τοὺς τελευταίους τοῦτους λόγους.

Ὁ μαρκήσιος ἐγκατέλιπε τὸν οἶκον τῆς κυρίας Μαριών, ἐκβαλὼν βαθὺν στεναγμόν, οὗτινος ἦν ἀδύνατον νὰ ὀρίσθῃ ἡ σημασία. Ἐσπευδε δὲ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν καταστάσει ἡλιθιότητος. Ἡ προσβολὴ τῆς συμφορᾶς ἦτο δεινὴ καὶ ἐπληττεν αὐτὴν σκληρότητα. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ ἀμέσως. Τὸ λογικόν της ἦτο τεταραγμένον, αἱ σκέψεις της συνεχόντο, τὸ πᾶν τῇ ἐφαίνετο σκοτεινόν· ἐκινεῖτο ἀσκόπως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περισυνάξῃ τι ὀρισμένον ἐν τῇ διανοίᾳ της. Ἡ ὠραία Μαριών ἠσθάνετο ὀξὺν πόνον ἐν τῇ καρδίᾳ της· αἱ πρῶται νεανικαὶ της πληγαί, μόλις ἐπουλωθεῖσαι δι' εἰκοσαετοῦς ἡσυχίας, ἠνοίγοντο πάλιν μᾶλλον αἰμάσσουσαι, προστιθέμεναι εἰς τὰς νέας της πληγὰς.

Ἐν τῇ εἰκοσαετῇ ταύτῃ περιόδῳ, ἡ κυρία Μαριών ἠσθάνθη δύο μεγάλας θλίψεις ὁμοίας φύσεως· τὴν ἀπώλειαν μνηστήρος καὶ τὴν ἀπώλειαν υἱοῦ. Τοιοῦτοτρόπως εἴκοσιν ἔτη μητρικῆς στοργῆς, θλίψεων, στόνων, δακρύων, ἀναμνήσεων καὶ ἐλπίδων συνετρίβοντο, ἐμυδενίζοντο μεταξὺ τῶν δύο τούτων καταστροφῶν.

Τὴν πρώτην λύπην διεδέχθη ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ μητρικὴ πίστις, ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν τάλαιναν γυναῖκα, πληττομένην καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς ἀμειλικτοῦ χειρὸς τῆς δυστυχίας.

Ἡ Νίνα, πάντοτε καταβεβλημένη, ἀνῆγειρεν ἐπὶ τέλους τὴν κεφαλὴν. Τὸ χάος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της ἤρχισε νὰ διασκεδάσεται ὀλίγον, καὶ αἱ σκέψεις της καθίσταντο διαυγέστεραι.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου εἰς ἐαυτὴν συνερχομένη, ἐνόησεν ὅλην τὴν φρίκην τῆς θέσεώς της καὶ τότε ἤρξατο κλαίονσα καὶ ψιθυρίζουσα:

— Ἐὰν τὰ ἐγνώριζεν αὐτός, θὰ τὸν ἔσωζεν! ... Ἀλλ' ὁ ὄρκος μου! ...

* *

Τὸ ἐσπέρας τῆς προτερίας, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ἀνῆγγελλον μετ' ἐκπλήξεως εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ τὴν σύλληψιν τοῦ

φίλου του, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἀφοῦ ἡσπάσθη τὸν γηραιὸν πάππον της, ἀπεσύρθη ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Ἀλίκη ἦτο ἐλευθέρᾳ· συναναστροφὴ δὲν ἐγένετο ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἡ νεανὺς ἦτο εὐτυχής.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸν θάλαμόν της, οὐτινος τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὴν ὁδὸν Παυέν, ἔσπευσε ν' ἀνάψῃ μικρὰν κανδήλαν, ἣν ἐτοποθέτησεν ὑπὸ τι ἐπιπλόν, παρὰ τὸ παράθυρον.

— Ὅα ἔλθῃ ἀπόψε, ἐψιθύρισε μετὰ συγκινήσεως.

Ἡ Ἀλίκη ἀνέμενε τὸν μνηστήρᾳ της, ὅστις τότε, πρώτην φοράν, ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν συνέντευξιν.

Τί ἄρα γε συνέβη; Βεβαίως σπουδαῖόν τι. Μόνον σπουδαῖον, σπουδαιότατον περιστατικόν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Μαξίμον ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύσῃ πλησίον ἐκείνης ἣν ἠγάπα.

Ἡ νεανὺς κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας καὶ οἱ φόβοι της ἠϋξήσαν ἔτι περισσότερον ἐκ τῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν εὐρίσκετο.

Ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως εἶχε παρέλθει πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως ἀνέμενε πάντοτε, μὴ ὑπολογίζουσα τὸν χρόνον, ὅστις παρήρχετο.

Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν φωνὴ τις ἐψιθύρισεν εἰς τὰ ὠτά της:

— Εἶνε ἀργά, δεσποινίς· ἄς ἀναβῶμεν ἂν μᾶς εὕρουν ἐδῶ! ...

— Ἐχεῖς δίκαιον, Μαρία,

— Δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον τῶρα.

— Τί νὰ συνέβη;

— Ἐλθετε, δεσποινίς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηλάσσοντο ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ μεγάρου, ἐν μικρῷ δωματίῳ, συνεχομένῳ μετὰ τῶν μαγειρείων, ἐρήμων κατὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ἐκείνην ὥραν.

Ἐκεῖ ἐγένοντο αἱ συνεντεύξεις τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Ἀλίκης, ὑπὸ τὴν ἐχέμουθον ἐποπτείαν τῆς Μαρίας, θαλαμηπόλου τῆς νεανίδος.

Αἱ συνεντεύξεις αὗται δὲν ἐγένοντο καθ' ὀρισμένον χρόνον.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ μόνη προσδιώριζε τὴν ἡμέραν, διότι ἡ ὥρα ἦτο ὀρισμένη. Σημεῖον, ὅπερ ὁ νέος ἔξωθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, προανήγγελλε τὴν συνέντευξιν.

Πᾶσαν ἐσπέραν ὁ Μαξίμος διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Παυέν, καὶ ὅταν ἐβλεπεν ἐκ τοῦ σύγγυς πεφωτισμένον τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς του ἀπῆρχετο φαεινότερον. Τοῦτο ἦν τὸ σημεῖον, ὅπερ ἡ λεπτὴ τῆς Ἀλίκης χεὶρ ἐτοποθέτει, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν μνηστήρᾳ της ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ παράσχῃ μικρὰν ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Ἡ νεανὺς ἦτο εὐτυχιστάτη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὅτε ἔθετε παρὰ τὸ παράθυρον τὴν μικρὰν κανδήλαν.

Ἐμελλε νὰ τὸν ἴδῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας της!

Αἱ εὐτυχεῖς αὗται στιγμαὶ δὲν ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἕκαστην ἐσπέραν, ἀλλ'

Ήσαν πλήρεις εὐδαιμονίας ὡσάκις συνην-
δύοντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλίκης, Μαρία, τρυφερώτατα τὴν κυρίαν τῆς, ἥτις οὐδόλως ἔνεκα τούτου ἐδυσκολεύθη ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τ' ἀπόρρητά τῆς.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μαρία εἶδε τὴν κανδήλαν καὶ ὑπεμεδίασεν.

Τὸ σημεῖον ἦτο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος ἔσπευσε νὰ τὸ ἀποσύρῃ καὶ νὰ καταβιάσῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος κατέπεσεν ἀναυδὸς ἐπὶ τινος ἔδρας, καὶ ἡ Μαρία ἐζήτησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρωτικῇ λύπῃ, ἥτις τῇ ἐπροξένησε μεγίστην θλίψιν.

Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον τοῦ Μαξίμου δι' ἀπουσίαν, ἥς ἠγγόει τὴν αἰτίαν, παραδεχομένη μάλιστα ὅτι ὁ νεανίας ἐξ ἀνωτέρων λόγων, πάντῃ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, ἠναγκάσθη νὰ ματαιώσῃ τὴν συνέντευξιν.

Ἴσως ἦτο ἀσθενής! Ἴσως ἀπέθανεν!

Τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν πᾶραυτὰ ὡς πικροτάτην ἀπέκρουσεν.

Μήπως ἡσθένει ἡ μήτηρ του;

Μήπως ὁ Μαξίμος ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων;

Ἀδύνατον, διότι θὰ τὴν προειδοποιεῖ, δε-
μάτην ἐβασάνισε τὸ πνεῦμά τῆς ἡ δε-
σποινὴς δὲ Λομπρέ οὐδὲν εὗρισκε, καὶ τοι-
ῆτο ἐντελὲς πεπεισμένη ὅτι σπουδαιο-
τάτη περίστασις ἤτιάσε τὴν ἀπουσίαν τοῦ
Μαξίμου.

Τὴν ἐπομένῃν, ὅτε ἡ νεανὶς προσήλθε παρὰ τῷ πάππῳ τῆς, ὅπως λάβῃ τὸν καθημερινὸν ἀσπασμόν, ἦτο ὡχροτάτη, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, καταβεβλημένα, προέδιδον ὅτι διήλθε κακὴν νύκτα.

Ὁ γέρον ἐφάνη ἀνήσυχος, ὅταν εἶδε τὴν Ἀλίκην οὕτω ἀσχουσάν.

— Τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γέρον ἐλκύνων πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐγγόνην του.

— Τίποτε, πάππε μου, ἐκοιμήθην κακῶς.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι, σὰς βεβαίω.

— Δὲν με ἀπατάς;

— Ἀλλ' ὄχι, σὰς λέγω.

— Λοιπὸν ἀναπαύσου, κόρη μου, θέλω νὰ εἶσαι ὡραία ἀπόψε εἰς τὸν χορόν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου.

Βεβαίως ἤθελε νὰ εἶνε ὡραία εἰς τὸν χορόν, διότι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἐβλεπε θὰ ἤρχετο εἰς τὸν χορόν.

Τὸν καὶ μὲν τὸν πάππον, πόσον τὸν ἠπάτα!

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀλίκη ἔμεινεν ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ ὁ χρόνος τῇ ἐφάνη βραδύτατος. Πυρετωδῶς ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἤθελον φθάσει οἱ πρῶτοι κεκλημένοι, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ Μαξίμος θὰ ἦτο μεταξὺ αὐτῶν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΝΑ ΓΙΝῃΣ ΑἰΩΜΑΤΙΚΟΣ

ὑπὸ Γρηγορίου Α. Ξενοπούλου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΕΠΕΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γυνάρδου, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος, ἐπόθουν περιπαθῶς υἱόν, ὡσεὶ δ' ἐπισπεῦδον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν τὸ τόσον περιπόθητον τοῦτο ὄν, προῶτως ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον μὲν τῆς μητρός του, τὴν δὲ ἀπαγχονισμοῦ δὲ αὐτοχειρίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μὴ ὑποφέροντος τὴν στέρησιν τῆς συζύγου του.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου εἶνε παραδειγματικὴ μὲν, ἀλλὰ δυστυχής. Διήλθε τὸν χρόνον τῆς θεολογικῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἐνεγράφη, αἰωνίως τιμωρούμενος ἀδίκως, δεχόμενος κτυπήματα προωρισμένα κατ' ἄλλων καὶ ἀσθενῶν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων. Ἐπεράτωσεν οὕτω τὰς σπουδὰς του θεωρούμενος ὑπ' ὅλων ὡς ὑποκριτὴς καὶ φιλάργυρος. Κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις, θελήσας νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν λατινικὴν τὸ θέμα, τὸ δοθὲν τῷ συντρόφῳ του, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν, κατηγορήθη ὅτι τὸ ἀντέγραψε καὶ οὕτω αὐτὸς μὲν ἀπεκλείσθη, ὁ δὲ σύντροφός του ἡρίστευσεν.

Ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου του δυστυχιῶν τούτων ἔκρινεν ὡς διεστραμμένην καὶ κοινὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἦτο ψυχὴ ἀρίστη καὶ ὑποθέτων ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ τὴν κακοτυχίαν του διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἐμπορικὸν κατὰστη-
μα, ὅπερ ἐκάη τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἰδὼν τὸν κύριόν του κατατεθλιμμένον, ἐρρίφθη ἐντὸς τῶν φλογῶν, ὅπως σῶσῃ τὸ ταμεῖον.

Τὰς τρίχας ἔχων περικαυμένας, τὰ μέλη κεκαλυμμένα ὑπὸ πληγῶν, κατῴρθω-
σε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ θραύσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ νὰ ἐξάξῃ πάσας τὰς ἀξίας. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τὰς ἀφῆρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ὅτε δὲ ἐξήλθεν ἐκ τῆς καμίνου ἐκείνης, συνελήφθη ὑπὸ χωροφυλάκων, καὶ μετὰ τινα καιρὸν κατεδικάζετο εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, διότι ἐπεχειρήσεν ἐν μέσῳ πυρκαϊᾶς νὰ οἰκειοποιηθῇ περιουσίαν, προσποιούμενος ὅτι σῶζει αὐτήν, ἐνῷ οὐδὲν ἀδιέτρεχε κίνδυνον, ὡς εὐρισκομένη ἐντὸς χρηματοκιβωτίου ἀλεξιπύρου.

Στάσεως δὲ ἐπισυμβάσης ἐν τῇ κεντρικῇ φυλακῇ, ἐν ἣ εὗρισκετο, καὶ θελήσας νὰ βοηθήσῃ φύλακα, προσβλήθεντα ὑπὸ τῶν στασιαστῶν, τὸν ὑπεσκέλισε καὶ κατέστη οὕτω αἰτία νὰ φονευθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Παρευθὺς ἐστάλη δι' εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν νῆσον τῆς Καγέννης.

Ἰσχυρὸς καὶ ἔχων τὸ μέτωπον ἀγνόν,

ὡς ἐκ τῆς ἀθωότητός του, ἐδραπέτευσεν καὶ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ὑπ' ἄλλο ὄνομα, ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἐξιχνιάσῃ τὸ πεπρωμένον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλόν.

Ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως, βλέπει ἁμαζαν παρὰ τὸ χεῖλος τᾶφρου τινὸς κινδυνεύουσας νὰ κατασυντριβῇ ἐντὸς αὐτῆς, ὡς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου. Ρίπτεται ἀμέσως κατὰ τοῦ ἵππου, ὃν ἀρπάζει ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ ναὶ μὲν στραγγαλίζει τὴν χεῖρα, συντρίβει τὸ γόνυ καὶ θραύει μίαν πλευράν του, ἀλλ' ἐν τούτοις κατορθοῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀφευκτον πτώσιν. Μόνον τὸ ζῶον, παλινδρομήσαν, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ κατεπάτησεν ἕνα γέροντα, δύο γυναῖκας καὶ τρία παιδιά. Ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Ἀπογοητευμένος τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων, ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ταπεινῶς καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀφάνων πτωχῶν.

Ἀλλὰ τὸ χρήμα, ὅπερ ἔφερον εἰς πτωχὰς οἰκοκυράς, ἐξωδεύετο ὑπὸ τῶν συζύγων τῶν εἰς τὸ καπηλεῖον τὰ φορέματα, ἅτινα εἰς πτωχοὺς ἐργάτας διένεμεν, ἐγίνοντο αἰτία πλείοτερον νὰ ὑποφέρωσιν οὗτοι κύων ἀδέσποτος, ὃν περισυνήγαγε καὶ περιποιήθη, μετέδωκε τὴν λύσσαν εἰς ἕξ πρόσωπα τῆς συνοικίας, καὶ τέλος, ὁ στρατιωτικὸς ἀντικαταστάτης, ὃν διὰ τινὰ πτωχὸν ἐπλήρωσεν, ἐπώλησεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰς κλεῖδας ὀχυροῦ φρουρίου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἐσκέφθη τότε ὅτι τὰ χρήματα μᾶλλον κακὸν ἢ καλὸν προξενοῦσι καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ἀντὶ νὰ διασκορπίζῃ τὴν φιλανθρωπίαν του νὰ τὴν συγκεντρώσῃ ἐφ' ἐνὸς καὶ μόνου ὄντος.

Προέλαβε λοιπὸν νέαν τινὰ ὄρφανήν, οὐδόλως μὲν ὡραίαν, ἀλλὰ κεκοσμημένην ὑπὸ τῶν σπανιωτέρων χαρακτηριστικῶν καὶ ἦν ἀνέθρεψε μεθ' ὅλης τῆς τρυφερότητος πατρὸς.

Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο τόσον καλός, τόσον ἀφοσιωμένος, τόσον ἀγαπητὸς δι' αὐτήν, ὥστε ἐσπέραν τινὰ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἐξεμυστηρεῦθη ὅτι τὸν ἠγάπα. Οὗτος προσεπάθησε τότε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πάντοτε τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ ὡς θυγατέρα του καὶ ὅτι ἂν ὑπεχώρει εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς ὃν αὕτη τὸν ὄθει, θὰ ἐπιστεύετο ἔνοχος ἐγκλήματος. Τῇ κατέδειξεν ὅτι κακῶς ὑπέλαθεν ὡς ἔρωτα τὴν ἐνδείξιν τῶν πατρικῶν πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων του καὶ ἐκτὸς τούτου τῇ ὑποσχέθη ὅτι θὰ ὑπήκουεν εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς φύσεως, ζητῶν δι' αὐτὴν τὸ ταχύτερον σύζυγον ἄξιον αὐτῆς.

Τῇ ἐπαύριον τὴν εὔρε κειμένην πρὸ τῆς θύρας του μὲ ἐγγχειρίδιον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Παρευθὺς ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἀπεφάσισεν, ἵνα τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἀρκεῖται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐτέθη ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐγκλήματος, ὅπερ εἰς τῶν φίλων του ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν νὰ τὸν καταγγείλῃ